

KÁNTOR ZSOLT

Kuratórium

A homokszemek között fölbukkannak a hangyatojások. Felborzolja a levegőt a szél, összegyűri a hullámzást, beleír a pórusokba. A föld bőrébe hatol. Mint a PLÜSS szőrzet és a hipermangán szemcsék. Találkoznak. Egy kis ciklon pörög a hegy szájában, egy levegőből kinőtt öböl, mintha az ékszerek közé dugott karkötő lenne, apró gyémántokkal. A tűnődés bebalzsamozza a lelket! Ugyan, a hiúság zománca lepereg „A hatalom hallgat, a múmia néma.” Hallani fentről a besebesedő felhők közül. A pók bőbeszédű reggel, egy tündérhajszállal csalogatja fel hálójába a legyet. Kis ólomkatona dől el a márványmintázatú pódiumon, a csend felbomlik. A lárvákból kikelnek a mentségek és a hírek. S a fundamentumok recsegve-ropogva jajveszékelnék. A homokóra megáll, egy képernyőre merednek a kuratórium szemei. Most veszik észre, hogy ők maguk üldögélnek a forgatókönyv lapjai között.

A konstrukció

Nem a szülei életét akarja megismételni. Majd amikor mégis belépne a múlt, visszájára fordítja a kapcsolatot. A különbözőség felölti az időt, mint egy súlyos télikabátot. Hazudhatná magának azt is, hogy tradíció-dúsítás. Ez a vonakodás persze pont a létrehozás által támad. Mert az írás egy másik jelrendszerre utal, ami a leírásakor nincs jelen. És a lappangó jelenlét felnő benne. Kinövi a helyét a reflektálás. Szétnyomja a kereteket az ellenkezés ösztöne. Az idejéből kiforgatott tér viszont beszívja magába. Ahol a legnagyobb komolyságok is sületlenségeknek tűnnek. A redőzet vonalai közé szórt púder enyhíti a fájdalmat. Majd a legbiztosabb szisztémák is szertefoszlanak. Semmivé lesznek a beszédek (a tekinteted valóban lemeztelenít). A kudarcnak viszont van lendítőereje. Öntudatlan, hálószerű kesergést telepítesz. Ráfonódik a szobára, a nyakadra. Ezért leszel ráncos egy kicsit. A megoldást a probléma megint megeszi.